

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

París ja no era una festa

“El trànsit de la socialdemocràcia al centre-dreta no ha merescut gaire descripció ideològica, de la mateixa manera que un fet històric com és l’inici d’entesa entre PP, CiU i PNB queda reduït a anècdota circumstancial. Hi ha tanta manca d’èmfasi analític que fins i tot enyoraria una mica d’eloqüència ideològica parisenca.”

L a intel·lectualitat parisenca no tan sols pot ser considerada responsable de mil miratges i cent mil retòriques: també hi ha una línia directa que va de determinats arguments sartrians al genocidi cambotjà dirigit pel Pol Pot. Intel·lectualment parlant, l’empirisme anglosaxó sempre ha generat poquíssimes víctimes innocents. Des de París, l’ex-cristià-marxista i ara musulmà, Roger Garaudy també va fer molt forat a Barcelona: aleshores o eres marxista o eres un pobre imbècil. Les celles arreveixinades de Garaudy dictaminen el sentit de la Història. Francament, no recordo que mai parlés de llibertat o democràcia.

Per il·luminació d’Al·là o per pur atavisme, Garaudy havia d’acomplir un cicle que ara l’ha portat a l’antisemitisme declarat: comprovem una vegada més que tots els totalitarismes són antisemites. Segons Garaudy, en coincidència amb els historiadors “revisionistes” de l’Holocaust, l’existència dels forns crematoris nazis és molt relativa i la reconversió de jueus en sabó és una llegenda. Vet aquí l’arabisme militant alineant-se amb la historiografia pro-nazi. Ho ha beneït l’abat Pierre, un altre personatge ben característic de la confusió intel·lectual que París sap propagar amb tant estil.

El nou individualisme i les diverses vessants del pensament lliberal-conservador tenen defensors de primera qualitat a França, bons hereus de Tocqueville o d’Aron, però el circ mediàtic deixa l’escenari principal als funambulistes i experts en jocs malabars de l’intel·lecte. Ara mateix, els antics *enragés* parlen molt de les memòries de Regis Débray, de qui ja coneixem una curiosa trajectòria que anava des del castrisme a una versió pintoresca del gaullisme passant pel culte a François Mitterrand. Un bon amic em subratlla una de les conclusions del Dé-

bray memorialista: “La gran paradoxa de la nostra història recent és que un home d’esquerres, el general De Gaulle, estigués al front de les forces conservadores, mentre que un home de dretes com François Mitterrand estigués al front de l’esquerra”. Sí i no; segons i com; potser que ho deixem estar. En tot cas, De Gaulle era un estadista; Mitterrand, un aventurer.

No veig aquí indicis d’un debat que pugui tenir més profunditat conceptual que el simple mimetisme de París: la mancança hispànica de “maîtres à penser” és una constant de les darreres dècades i això té com a conseqüència aparatosa un desinterès públic per l’anàlisi i la síntesi, en benefici del rumor, la xafarderia i sovint la insídia com a formes de periodisme. Debate la presa de possessió del govern Aznar centrant la qüestió en si tenia o no tenia raó dient que la Moncloa és incòmoda demostra amb greu facilitat que més d’un columnista polític hauria de dedicar-se a la premsa del cor.

El trànsit de la socialdemocràcia al centre-dreta no ha merescut gaire descripció ideològica, de la mateixa manera que un fet històric com és l’inici d’entesa entre PP, CiU i PNB queda reduït a anècdota circumstancial, amb característiques de mera permuta. Ara mateix, no tinc present cap editorial o article de fons que subratlli la importància explícita que el discurs d’investidura d’Aznar va donar al sector de les telecomunicacions, clau de volta d’un futur per demà mateix. Hi ha tanta manca d’èmfasi analític a l’hora d’explicar –per exemple– que les empreses públiques costen en un any igual que el finançament autonòmic en cinc que –mal per mal– fins i tot enyoraria una mica d’aquella eloqüència ideològica que tan bé saben imposar a París, encara que massa sovint s’equivoquin.